

6 Αυγούστου 2020

Όσιος Σωφρόνιος: Η αληθής οδός προς θεωρίαν του Θείου Φωτός διέρχεται δια μέσου του έσω ανθρώπου!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Όσιος Σωφρόνιος Αθωνίτης και του Έσσεξ.

Η αληθής οδός προς θεωρίαν του Θείου Φωτός διέρχεται δια μέσου του έσω ανθρώπου.

Όλη η σκέψις ημών, όλη η δύναμις της επιθυμίας ημών, οφείλουν να κατευθύνωνται μόνον προς το «τηρήσαι την εντολήν του Θεού άσπιλον και ανεπίληπτον» (Α΄ Τιμ. στ΄ 14).

Τότε το Θεϊόν Φως, καθώς έδειξεν η πείρα των αιώνων, «πολυμερώς και πολυτρόπως» επισκέπτεται τον άνθρωπον.

Και ουδείς δύναται να είπη ποτέ περί των ορίων της ευδοκίας του Θεού προς ημάς, διότι αύτη κείται εν αληθεία πέραν παντός ορίου.

Οσονδήποτε και εάν τείνει ο άνθρωπος προς τον Θεόν, οσονδήποτε και εάν φλέγεται υπό της αγάπης προς Αυτόν, και πάλιν αι εκχύσεις του Φωτός θα παραμείνουν πέραν παντός ορίου και αριθμού, διότι δεν υπάρχει τέλος εις αυτάς, και όταν εισέτι το φως υπερβαίνη τας δυνάμεις της φύσεως ημών να υπομείνη την λάμψιν αυτού.

Και ο μοναδικός δυνατός λόγος, η μοναδική επικύρωσις, ως προς πάντα ταύτα είναι ότι «ο Θεός Φως εστι, και σκοτία εν Αυτώ ουκ έστι ουδεμία», και ότι «Αυτός οικεί εν απροσίτω Φωτί» και εμφανίζεται πάντοτε εν τω φωτί και ως φως.

«Τι ποιήσω ίνα ζωήν αιώνιον κληρονομήσω»;

Και εδόθη εις εμέ η απάντησις:

Προσεύχου, ως ο Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς, όστις επί έτη εβόα, «Κύριε, φώτισόν μου το σκότος», και εισηκούσθη.

Προσεύχου δια των λόγων της εκκλησιαστικής ωδής, «Λαμψάτω, ώ Φωτοδότα, και εμοί τω αμαρτωλώ το φως Σου το απρόσιτον», και ενδυναμού εν τη πίστει, ενθυμούμενος ότι η Εκκλησία δεν προσεύχεται περί αδυνάτων πραγμάτων.

Εν συνεχεία ο ανήρ εκείνος ως να απέκλειε την δυνατότητα ότι τοιαύτη προσευχή θα παραμείνη άνευ της άνωθεν απαντήσεως, κατέκλεισε τον λόγον αυτού ως εξής:

«Όταν γνωρίση η ψυχή σου τούτο το φως, τότε, όταν συμβή να στερήται τούτου, θα φλέγηται δι' αυτό και μιμούμενος τον Άγιον Συμεών τον Νέον Θεολόγον θα ζητήσ η αυτό και θα κράζης προς αυτό:

Ελθέ, το φως το αληθινόν.

Ελθέ, η Ζωή η αιώνιος.

Ελθέ, των πεπτωκότων η έγερσις.

Ελθέ, των κειμένων η ανόρθωσις.

Ελθέ, των νεκρών η ανάστασις.

Ελθέ, Πανάγια Βασιλεύ.

Ελθέ, και σκήνωσον εν ημίν,

και μείνον αδιαστάτως εν ημίν,

και αδιαιρέτως Συ μόνος βασίλευε εν ημίν

εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν».

Αρχιμ. Σωφρονίου, Άσκησις και θεωρία, Έσσεξ Αγγλίας 1996, σ. 172-188.